

on-line > www.vulkani.rs
mail to > office@vulkani.rs

Naziv originala:
Lucy Dillon
THE SECRET OF HAPPY EVER AFTER

Copyright © 2011 by Lucy Dillon
Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo d.o.o.

ISBN 978-86-10-00006-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Lusi Dilon

SNOVI O SREĆI

Prevela Teodora Ilić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

Kada sam imala sedam godina, slomila sam lakat i morala sam da provedem celo leto u bolnici. Bilo je grozno što sam morala da propustim raspust, ali još gore je bilo što mi je leva ruka bila u gipsu i nisam mogla ni knjigu da držim. Knjige sam bukvalno upijala i pre nego što sam prohodala, zahvaljujući strasti moje majke prema knjigama, a u vreme kada sam slomila ruku, bila sam na pola čitanja *Braće Hardi* Frenklina Diksona. Moje najjasnije sećanje na taj period nije bol posle operacije niti tišina na bolničkom odeljenju, već tata koji je sedeo pored mog kreveta svake večeri i pažljivo mi čitao poglavlja *Malori Tawers* sve dok ne zaspim. Dok je on u tami tiho čitao, bila sam kilometrima daleko od Vajthejvena, u domu učenika u Kornvolu, s mojim prijateljima – junacima iz knjiga, Darelom i Ališom i njihovim kutijama za užinu i štapovima za lakros. Čitanje je bilo najbolji lek za uplašenu bubalicu i nikada nisam zaboravila koliko su mi pomogle, niti sa koliko su ljubavi napisane.

Ova knjiga posvećena je svima koji vole da čitaju naglas i svima koji vole da slušaju, ali pre svega mom tati, koji nijedan jedini put nije negodovao kada sam mu skrenula pažnju da je *preskočio jedan deo*.

Jednom davno...

Mišel je stajala nasred svoje nove prodavnice pokušavajući da smisli kakav naziv da joj dâ. (*Kod slavuja*, po svom prezimenu Najtingejl*? *Dome, slatki dome? Boginja doma?*) Ipak, zamišljala je taj prostor ispunjen ručno izrađenim vrećicama lavande i debelim svećama od pčelinjeg voska, a povrhn svega, zamišljala je odsustvo bilo kakvog mirisa koji podseća na dimljenu skušu.

Sam značaj poduhvata kojeg se prihvatila, i to isključivo sa svojih deset prstiju, šokirao ju je po peti put tog dana, ali ona se namrštila i rekla sebi – takođe po peti put tog dana – da je to dobar potez. Nov početak, nova prodavnica. Nova Mišel.

U idealnom svetu ne bi ni morala da otvara prodavnicu kućnih radinosti u lokalnu gde je prethodno bila ribarnica, a svakako ne u glavnoj ulici pijačnog gradića**, negde između Nedođije i Nigdegrada, ali Mišel je imala osećaj za biznis i znala je da je prodavnica odlična u mnogo pogleda. Sumorni Longhempton, s kućama od crvene cigle i depresivnom betonskom policijskom stanicom, prosto je vapio za nečim lepim. Zakupnina lokala bila je veoma mala (verovatno zbog sveprisutnog smrada ribe), a bio je svetao, prostran i u samom centru, odmah pored kancelarija, odakle će ljudi preplaviti ulice tokom pauze za ručak. Povrh svega – a ovo je,

* Engl. *nightingale* – slavuj. (Prim. lekt.)

** Engl. *market town* – pijačni grad; srednjovekovni termin u Velikoj Britaniji koji ukazuje da neko naseljeno mesto ima zakonsko pravo da otvori pijacu, takođe su postojali poštanski gradovi, katedralni gradovi i tako dalje. Zanimljivo je da se u Engleskoj termin *pijačni grad* i dan-danas zadržao u ruralnim oblastima, za malo veće mesto (pijačni grad) koje predstavlja trgovinski centar za okolna sela. (Prim. lekt.)

zapravo, najbitnije – baš ovaj lokal nalazio se tačno 220 kilometara daleko od Harvija Stjuarta.

Mišel je, naime, svoj novi život gradila prevashodno na toj činjenici. Harvijeva energija počela je da jenjava na nekih petnaestak kilometara od auto-puta i zato je pretpostavila da će ovde, gde čak i psi nose karirane prsluke, biti na bezbednoj udaljenosti od njega i njegovih neprimetnih metoda kojima je uspevao da je natera da mrzi sebe.

Mišel bi se preznojila svaki put kada pomisli na Harvija. Pokušala je da ga odagna iz misli bacajući veliki svežanj ključeva gore-dole, naprežući se da se koncentriše na ovaj novi prostor, da zamisli kako će izgledati bez plastičnih policia, sveže okrečen u svetlodrap i ispunjen lepim i zanimljivim stvarčicama. Tako je uvek uspevala da se pribere. Da nije bilo čari koje donosi preuređivanje prostora, njen brak verovatno ne bi potrajao ni onih pet godina. Kuća im je uvek ličila na gradilište; čim bi završila s uređivanjem, odmah bi sve krenula iz početka, samo da ne bi razmišljala o drugim stvarima.

Harvi joj je uvek govorio da boluje od OMP-a – opsesivno-maničnog preuređivanja, i da ne može da se smiri dok sve ne dovede do savršenstva. *Samo što uopšte ne umeš da definišeš savršenstvo.*

Za trenutak, Mišel se zatetura na štiklama, kao da stoji na rubu litice koja se urušava. Oseti kako joj glava pluta na ramenima, kao da nije spojena sa ostatkom tela. Nije dopustila sebi da previše razmišlja o svojim postupcima dok se sve to dešavalo, ali panika je sve vreme tinjala negde na obodu svesti. Na kraju, otišla je u naletu besa – bez plana, bez spiska, bez ikakve pripreme – i sada je, eto, tu, sama samcata u gradu u kojem nikoga ne poznaje, ali ipak slobodna. Ostatak njenih stvari trebalo je da dopreme kombijem u petak, ali trenutno se osećala kao perce, kao balon koji je neko dete slučajno ispustilo.

Osetila je bol u dlanu i setila se da već izvesno vreme toliko čvrsto stiska ključeve da joj se privezak njenog *aston martina* urezao u dlan. Polako, raširila ga je i pogledala u poslednje ostatke starog života, već toliko dalekog da joj se činilo da nikada zapravo i nije bio njen.

Njen zeleni *aston martin*, model *DB9 volante*, ostao je na auto-placu u Bermingamu, gde ga je prodala ispod cene kako bi skupila kaparu za lokal i jednu trošnu kuću u koju se uselila, ali je privezak ipak zadržala da joj služi kao podsetnik na to šta je sve u stanju da uradi kada je dovoljno uporna. Mišel je obožavala svoj *aston*, ne zato što su se ljudi okretali za njom, pogotovo jer za volanom sedi sitna žena s naočarima za sunce, a ne neki sredovečni dasa, već zbog toga što ga je kupila od svojeg novca, koji je zaradila kao najbolji prodavac u firmi svog oca. Ne nalaze se baš na svakom ćošku devojke koje su sposobne da u dvadeset osmoj godini same zarade za *aston*

martin, pogotovo ako se uzme u obzir da nije nešto naročito volela automobile. Osetivši kako joj se kajanje nadima u grudima, Mišel se podseti da se neki ljudi ne osamostale valjano čak ni do tridesete, a kamoli da u tim godinama reše da sve počnu iz početka. Biće vremena, napretek, da zaradi za novi automobil.

Osvrnula se, razgledajući ne baš obećavajuća sredstva pomoću kojih planira to da ostvari, i ponovo se zateturala. Nije htela da ostane ovde još dugo, ali takođe joj se nije vraćalo u onu trošnu kuću pored kanala, punu drečavih tapeta i mrlja od vlage. U prodavnici je smrdelo na ribu, na ulici nije bilo žive duše, ali je i to svakako mnogo bolje od trzanja na svaku zvonjavu telefona.

„Idi po kafu i napravi spisak“, reče naglas, a reči se odbiše od praznih zidova praznog lokala, i ona se odjednom oseti mnogo bolje.

Odmah pored već bivše ribarnice nalazio se kafić, i ovog nedeljnog popodneva, za razliku od ostalih lokala u okruženju, bio je otvoren i pun ljudi.

Mišel na kasi naruči dupli espresso i parče torte, a onda izvadi svoj spisak obaveza i sede za sto pored izloga, odakle će moći da prouči konkurenciju u ulici. Zbog nečega u tom kafiću – možda zbog besprekorne čistoće, ili mirisa domaćih kolača – opustila se, ali ubrzo je osetila, pošto je sela pored parova i porodica koji su veselo čavrljali, da njena usamljenost privlači pažnju poput kužnog smrada. Kako odrasla osoba može da se sprijatelji s nekim ako nema posao i ne vozi decu u školu? Ne misli na poslovne saradnike, poput njenog novog advokata ili agenta za nekretnine – to je bar lako, tu je jasno šta treba činiti – već na prave prijatelje. Kao što je...

Mišel se namršti. Kao što je ko? Oven, njen najmlađi brat, jedina je osoba kojoj se zaista u potpunosti poverava, a sve njene nazovi prijateljice zapravo su bile samo supruge Harvijevih pajtosa s pokera. Jednostavno se uglavila u njegov društveni život s dvadeset godina, kao što se uglavila i u porodični biznis sa osamnaest. Bez prijatelja s fakulteta, bez bivših momaka, bez prijatelja iz škole...

Bez upozorenja, vrata se otvoriše i u kafić ulete ogroman dalmatinac, svetlucavih crnih očiju i tufnastih ušiju načuljenih od uzbuđenja. Pas je zastao pored držača za kišobrane, mašući repom tamo-amo, razgledao po kafiću, kao da procenjuje ko najviše zavređuje njegovu pažnju, a onda mu se pogled zaustavi na Mišel pa jurnu ka njoj.

Na Mišelino iznenađenje, niko od prisutnih ničim nije pokazao da je primetio čudnog gosta, pa se zapitala da li ga možda samo ona vidi. Dalmatinac zamaha repom ispred nje, zbog čega se raznežila, ali onda je ipak shvatila da

on, u stvari, želi da se sprijatelji s njenim parčetom torte. Već je isturio glavu da je smaže, ali ona ga uhvati za crvenu ogrlicu i povuče nadole.

„Sedi!“, reče ona strogo. Pošto pas samo veselo mljacnu jezikom, ona ponovi čvršće: „Sedi!“

Pas poslušno leže na pod, mlatarajući tufnastim repićem po nogarima stolica kao da Mišel želi da se igra s njim. Ipak, i dalje se niko od gostiju nije obazirao na psa. Mišel je bila zapanjena. Jedini put kada je pokušala da uđe u kafić sa svojim springer španijelom Flešom, ljudi su odreagovali kao da je ušla sa otvorenim džakom punim psećeg izmeta.

Fleš. Fleš s tužnim pogledom i velikim mekanim šapama. Utroba joj se steže. Od svega što je ostavila kod Harvija – novac, odeću, takozvani prsten večnosti – jedino joj je Fleši nedostajao. Da li se i on pita gde je sad ona? Da li je željno čeka pored vrata? Ostavila ga je samo zato što bi Harvi onda imao savršen izgovor da izigrava razumnog i ucveljenog muža i da se svakog drugog vikenda pojavi na njenom pragu zahtevajući *da vidi svog psa*.

„Jao, bože, izvinite! Pongo! Prekini! Ne! Joj, izvinite! Otkaćio se s povoca.“

Plavuša, otprilike istih godina kao Mišel i maltene duplo viša od nje, nalete na njen sto; mučila se da uvuče fleksi povodac jednom rukom, dok je drugom vukla psa od stola. Raščupana i nervozna, pokušavala je da otpetlja povodac držeći ga između kolena, pri čemu se njen autoritet u očima psa još više urušavao. Dok je bezuspešno cimala čvor, razrogačenim plavim očima uplašeno je zverala po kafiću, kako bi utvrdila da li ima neke štete.

„Je li slomio nešto? Prosuo kafu? Dozvolite mi da vam naručim novu! Molim vas, nemojte da kažete Natali! Već me je opomenula!“, zaplitala je jezikom. Kada je Pongo ustao i, kao za inat, oborio posudu sa šećerom, koja se rasu pravo u Mišelinu torbu, ona užasnuto prekri lice šakom. Mišel primeti da joj je ruka puna žuljeva od povoca, nokti izgrickani i potonuli u zanoktice, a na nadlanci hemijskom napisano:

Prošetati psa.

Ispeglati veš.

Slatkiši/devojke?

„Dođavola!“, opsova sebi u dlan, na ivici suza. „Tako mi je žao! Znete, nije on kriv, ja sam!“

Mišel se već spremila da se zdušno izdere na nju, jer ne ume da kontroliše svog psa, ali način na koji je stajala pred njom, pogrbljena i utučena, podsetio ju je na sopstvenu ogromnu iscrpljenost.

„Nema veze“, reče ona. „Nije ništa strašno. Jeste li vi dobro?“

Tad skloni ruku s lica i pokuša da se nasmeši, što je rezultiralo nejasnom grimasom. Imala je dobrodušno, baršunasto lice; kao da je učiteljica u osnovnoj školi – ili mlekarića, kao one iz knjiga za decu, pomisli Mišel. Jednostavna i dobroćudna, a očigledno bez čvrste ruke koja je neophodna za disciplinovanje živahnog psa kao što je dalmatinac.

Ostali počеше da se osvrću i zure u njih, uz onu posebnu radoznalost rezervisanu za neposlušne pse i decu.

„Jao, ne, vaša divna torba...“ počē, ali Mišel je već izvukla stolicu, pazeći da ne uznemiri psa koji je već legao pored njenih nogu i položio glavu na njenu *mark džejkobs* tašnu.

„Hajde, sedite“, reče Mišel. „Vaš pas, kao što vidite, već jeste. Predahnite malo.“

Zahvalno je spustila svoju vitku građu u stolicu i namrštila se, gledajući je ispod dugih, zlaćanih trepavica, više postićena nego uznemirena „Da li svi bulje u mene?“

„Da“, reče Mišel. „Ali nema veze. Pre pet minuta buljili su i u mene.“

„Zaista? A šta je vaš pas uradio?“

„Ništa. Buljili su u mene“, dodade bojažljivo. „Nedavno sam se doselila. Nova sam. Verovatno sam im čudna zbog smešnog naglaska.“

Devojka se nasmeši, a lice joj se ozari. „Nikako! Pa nemojte tako razmišljati! Verovatno se čude jer nemate psa. Znaite, ovo je kafić u koji svi dolaze sa psom“, nastavila je videvši da je Mišel zbunjena. „Znaite, svi ovde dolaze sa psima jer je u svim ostalim kafićima zabranjen ulaz životinjama. Natali ih časti poslasticama ako se lepom ponašaju.“

Mišel se osvrnu i zapita se kako joj je to promaklo. Ispod stola preko puta njenog, za kojim sedeo stariji par i pio čaj uz pecivo, ležao je škotski terijer, sklupčan pored zapadnoškotskog belog terijera, i to još oba u istim i vrlo upadljivim prslučićima od tartana sa škotskim šarama. Pored njih je sedela porodica s debeljuškastim braon labradorom, koji se izvalio preko njihovih nogu, očigledno u dubokom snu. Pored vrata su stajale činije na plastičnim prostirkama, a kad je malo bolje pogledala, shvatila je da su biskviti u velikim teglama, poređanim pored aparata za kafu, zapravo keksići za pse.

„E ovo ja zovem tržišnom nišom!“, reče ona. „Dovitljivo. Vrlo dovitljivo.“

Kada se ponovo okrenula, njena sagovornica se već smirila i smeškala joj se srdačno i druželjubivo.

„Ja sam Ana“, reče ona ispruživši ruku preko jelovnika. „Ovo je Pongo. Po knjizi, naravno. Pa, zapravo, u ovom slučaju po crtaću. Mislim da njegove vlasnice i ne znaju da postoje knjige.“ Onda kao da je zamerila sebi zbog te izjave. „Izvinite, ovo je bilo zlobno. Zaboravite da sam to rekla.“

„Ja sam Mišel“, reče Mišel. „Nedavno sam kupila ovaj lokal pored.“

„Zaista?“, upita Ana zainteresovano. „Otvarate ribarnicu?“

„Gospode, ni mrtva! Ne, prodavaču ručno rađene ukrasne predmete. Zapravo“, nastavi Mišel grabeci priliku da dobije informacije o potencijalnim mušterijama iz prve ruke, „vi mi možete mnogo pomoći ako... ovaj... Da li to ona gleda u nas?“

Brineta, koja je uslužila Mišel za kasom, približava im se poprilično namrštena, a Pongo istog trena ponovo počeo da mete repom.

„Njegov problem je što baš svakoga voli. Zdravo, Natali!“, reče Ana. „Izvini zbog Ponga. Biće dobar, obećavam.“

Natali uzdahnu i prekrsti ruke preko kecelje s karnerima. „Ana, ti znaš da ja volim Ponga, ali moramo da poštujemo pravilo: tri greške – crveni karton. Neki su čak primetili i da se ona dva parčeta torte smazana u jednom dahu moraju računati kao dve greške.“

„Ali, evo, obmotala sam povodac oko zgloba, nema kud. Biće dobar!“

„Dobrodošla si ovde, ali prvo moraš da ga naučiš kako da se ponaša na javnim mestima“, nastavi Natali, „jer ako smeta mušterijama...“ Pogleda upitno u Mišel.

„Meni ne smeta“, reče Mišel, osetivši da bi trebalo nešto da kaže. I dalje joj se nije vraćalo u Labudovu ulicu, a delovalo joj je da i Ana želi da časka s nekim. „Vidite i sami, potpuno je miran.“

Sve tri pogledaše u Ponga, koji je ležao ispod stola kao nevinašce. Mišel primeti, doduše kasno, da po njušci ima mrvice torte od šargarepe, a da je tanjir prazan.

„On mi pomaže u istraživanju“, nastavi Mišel nabacivši ton samouverenog prodavca. „Da li mogu da dobijem još jednu kafu? Ana? Želite li i vi?“

Ana klimnu glavom i skide štrikanu beretku, pustivši pramenove zlataste kose da joj padnu oko zajapurenog lica. „Ovaj, može. Divno. Ako ste sigurni...“

Kada se Natali okrenu natrag prema kasi, Ana se nađe preko stola i prošaputa: „To je bilo divno od vas, ali dozvolite da ja platim. Molim vas. Posle ovoga što je Pongo uradio...“

„Nikako! Vidite, potreban mi je neko da me uputi u ovdašnje prilike, naravno, ako imate slobodnog vremena.“ Mišel iscedi i poslednju kap espresa. Već je osetila kako joj se koncentracija popravlja. „Dakle, Longhempton? Po onome što sam dosad videla, izgleda mi da je ovo dobra sredina za vlasnike pasa i mlade mame? Šta vi mislite?“

Ana se trže. „Nisam sigurna da sam ja prava osoba za razgovor o bilo čemu na te dve teme.“

Mišel zastade sa šoljom na pola puta između usta i tacnice. Da li je rekla nešto pogrešno? Ana ima psa, zar ne? A i izgleda dovoljno zrelo da ima decu – kapa koju nosi deluje kao da ju je pozajmila od neke tinejdžerke.

Na Mišelino iznenađenje, Anine sivkastoplave oči napuniše se suzama.

„Izvinite“, reče Ana obrisavši suze rukom. „Ovo je tako glupo. Sigurno mislite da ste naleteli na dežurnu gradsku ludaču koja ima psa. Izvinite.“

„Ne, ne mislim.“ Mišel zavuče ruku u torbu i izvadi pamučnu maramicu. Najpre je morala da otrese šećer s nje, zbog čega se Ana još više sneveseli. „Izvinite, jesam li rekla nešto pogrešno?“, upita je Mišel.

Ana bez razmišljanja izduva nos, a onda krajičkom oka pogleda u maramicu.

„Zadržite je“, reče Mišel. „Imam ih poprilično.“

„Trebalo bi da ih prodajete, baš su lepe.“ Ana trepnu i ponovo se osmehnu. „Niste, samo mi je to malo bolna tačka. Ja sam samo vikend-mama. Moj muž Fil ima tri ćerke iz prvog braka i one su trenutno kod nas. Posećuju nas svakog drugog vikenda, jednom mesečno i radnim danom.“

„Razumem“, reče Mišel. Njoj su deca bila potpuna nepoznanica. Ne smetaju joj, ali, kad razmisli, ne smetaju joj ni zebre ni meksički ljuti sosovi. „Jeste li vi ovde možda zato što... zato što su one tamo?“

„Na neki način. Ostavila sam ih da budu malo nasamo s ocem. Tako je njihova majka zahtevala. U braku smo već godinu i po dana, ali i dalje sam kao maćeha u početnoj fazi.“ Ana skupi usne. „Svima je... teško, ali se trudimo.“

„A pas?“

„Njihov je. Mislim da je on kap koja je prelila čašu.“ Ona pogleda Ponga. „Nije njegova greška što se niko nije potrudio da ga dresira. Više viđa momka koji ga šeta nego devojke, jadničak. Predložila sam da danas po podne svi krenemo u porodičnu šetnju, ali kada sam stigla do vrata, shvatila sam da ću opet ići sama.“

„Da li njega više volite od njih?“, upita Mišel, misleći da je to razlog za njene suze. Kada bi ona birala, uvek bi izabrala psa umesto troje tuđe, mrgodne dece.

„Ne, ne! Sve ih volim. Obožavam decu!“, nastavi Ana, naizgled zatečena ovim pitanjem. „Samo mi je lakše da šetam Ponga kad nema nikoga da se otima za povodac ili lopticu, ipak...“ Prekinula je jer se Natali ponovo pojavila, noseći dve kafe i još jedno parče torte.

Kada je otišla, Ana uzdahnu. „Jednostavno, ništa nije onako kako sam zamišljala. Ipak, nikada ništa ne ispadne onako kako zamišljamo, zar ne?“

Lusi Dilon

„A šta ste vi želeli?“ Mišel je umela veoma vešto da zapitkuje kako sama ne bi morala da odgovara na pitanja. Nije htela da se tema razgovora prenese na njen brak, koji definitivno nije ispunio ni njena ni bilo čija očekivanja.

„Nešto između *Meri Popins* i *Moje pesme, moji snovi*?“

Ana se gotovo nasmeja na sopstvenu rečenicu. „Mislím, ja sam jedinica i htela sam veliku porodicu još od malih nogu. A kada sam se udala za Fila, pročítala sam sve vodiče za roditelje, razumete, nisam htela da budem zla maćeha, nisam htela nikoga da zamenim, ipak, na kraju...“ Sleže ramenima i tužno pogleda Mišel. „Kada bismo samo mogli da mahnemo čarobnim štapićem i učinimo da nas neko voli, onda bismo svi to radili, zar ne. Samo bismo mahali unaokolo.“

Mišel neočekivano oseti knedlu u grlu.

Ana nasu šećer u kafu i promeša penu. „Izvinite, zasipam vas s previše informacija, zar ne? Prava sam dosada. Pričajte mi o svojoj novoj prodavnici. Kako ćete je nazvati?“

„Još nisam odlučila.“ Mišel oseti kako Ana srdačno usmerava pažnju na tu temu, pa se i ona ponovo uzbudi zbog otvaranja. Miris ribe povuče se iz njenih misli. „Trebá mi nešto... umirujuće, pomalo čarobno. I da bude veselo. Imate li neki predlog?“

„*Dome, slatki dome?* Zar ne težimo svi tome?“ Ana se iskezi i gurnu tacnu s tortom ka Mišel. „Da podelimo?“ reče. „Obe ćemo uneti po pedeset posto manje masti ako podelimo.“

Sledećeg jutra, kada je Mišel stigla u svoju prodavnicu s unajmljenim majstorom, metrom i planom izgradnje, na pragu je zatekla kutiju zavezanu rafijom, s prostom porukom: „Za Mišel.“

U jednom vrtoglavom trenutku, Mišel pomisli da ju je Harvi nekako pronašao, ali onda shvati da to ne liči na njega. On nikada ne bi upotrebio rukopis i rafiju, već ukrasne trake i karticu sa zlatotiskom. Odveza paket i unutra ugleda pakovanje lepih kolača i ručno izrađenu karticu, s natpisom *Hvala*; Ana je krupnim rukopisom zabeležila svoju adresu i broj telefona, kao i Pongovu molbu da im se sledećeg vikenda pridruži u šetnji, s porukom: „Obećavam da ću se lepo ponašati.“

Ana je dodala i poziv da svrati u biblioteku, gde radi, kako bi je izvela na ručak i pokazala joj sva bitna mesta u Longhemptonu. „Jedan ručkić bio bi super!“, dodala je.

Mišel je stajala ispred svoje nove prodavnice i baš u tom trenutku sunce granu iznad glavne ulice. Odmah se osećala bolje, a čak nije ni počela sa uređivanjem.

Dve i po godine kasnije...

1

Obožavala sam ono magično Badnje veče u knjizi „Šta je Keti uradila“ – želje koje se šalju kroz odžak, zahvalnu i srećnu porodicu na okupu! Pravi Božić!

Ana Makvin

Ana Makvin isplanirala je Božić do poslednjeg ručno izrađenog jestivog ukrasa koji će visiti s jelke, ali njena temeljno pripremljena vizija praznične radosti nije uključivala bežanje od kuće, uz zloupotrebu psa kao izgovor.

U knjigama to nikad ne ide tako, pomisli ona. Pustila je raspomamljenog Ponga da je vuče kroz kapiju od kovanog gvožđa na izlazu iz parka, pa stazom prema kanalu, praveći krupne korake, ponižena i kivna. Zla maćeha trebalo bi da muči svoje zlosrećne pastorkе, pa da ih izbaci na sneg, a ona da sedi kraj kamina i zadovoljno mrda prstićima na nogama. Nikako obrnuto!

Pa, ispravi se ona, iskreno, ni one baš ne uživaju. Zapravo, vise na Skajpu i pričaju sa svojom pravom majkom Sarom, koja je u svojoj ogromnoj kući u Vestčesteru u Americi. Verovatno je Sara ta koja mrda prstićima dok joj mali pomoćnici Božić Bate iz salona lepote rade francuski pedikir.

To je bio i glavni razlog zašto je Ana izletela na sneg kao muva bez glave – pokušala je da im pruži najbolji Božić koji su ikada imale, kako ne bi bile tužne jer im je još u julu majka zbog posla otišla u Ameriku na dve godine. Ironično, Sara je otad bila prisutna u kući mnogo više nego sama Ana.

Ana mučno trepnu pri pomisli na sliku Kloj, Beke i Lili okupljenih oko laptopa, kako kliču od radosti baš u trenutku kada pokušava da započne novu porodičnu tradiciju služenjem pite ukrašene zlatnim listićima, zbog koje je zaradila opekotinu na prstu i loše varenje izazvano stresom. Pita – odnosno

kolektivno ignorisanje iste – bila je kap koja je prelila čašu, zapečaćena komentarom Filove majke, koja je oduvek imala nemilosrdan tajming.

„Ti si ovo umesila?“, upitala je Ivlin s maksimalno podignutom đavolskom obrvom, inače iscrtanom. To je bio prvi komentar direktno upućen Ani za celo jutro, a kada je Ana skromno klimnula glavom, Ivlin je zastala i prezrivo odbrusila: „Aha. U tom slučaju, neka hvala.“

U svakom slučaju, matora veštica nije im nedostajala.

Pongo je skakao ispred nje zakačen na novi, božićni povodac, uzbuđen jer može do mile volje da trči, u čemu je mogao da uživa samo kada ga Mišel šeta. Bio je srećan što je izašao iz kuće isto koliko i Ana. Da nije poslala poruku Mišel iz kupatila, u koje se sakrila tokom svađe oko *ajpada*, prilično je sigurna da bi Pongo sam pobeo.

Ani zazvoni telefon u džepu i ona se nasmeši pročitavši poruku: „Vino sipano, bombonjera otvorena, uši načuljene. Brže, brže! M xxx.“

Na kraju glavne staze, Ana skrenu prema redu viktorijanskih kuća, koje se, stisnute jedna uz drugu, pružaju do Labudove ulice, koja je pak omeđena džordžijanskim stisnutim kućama, okrenutim prema Longhemptonском kanalu. Taj kraj bio je zapušten godinama, ali sada su to postale najtraženije nekretnine u Longhemptonu. Pongo ju je bukvalno odvuкао do jarkocrvenih vrata kuće na kraju ulice, na kojima je stajao veliki venac od božikovine i bršljana, okačen preko mesinganog zvekira u obliku lavlje glave. Ana oseti ljubomoru zbog Mišelinoг jednostavnog ali dobrog ukusa.

Mišel se propisno pripremila za Božić. Kao iz časopisa. Naime, Anina vizija božićnih dekoracija zasnivala se na principu: „Šta bi Mišel uradila?“ Osim fenomenalnog božićnog venca, za koji je Ana sigurna da je Mišelinih ruku delo, kroz prozor u prizemlju videla je i savršeno simetričnu jelku, prošaranu svećicama i tamnocrvenim sijalicama.

Njena jelka bila je pomalo izlomljena jer je Fil zaboravio da kupi jelku sve do pet minuta pred zatvaranje prodavnica, potom je i Kloj otvorila gepek preko vrha, a onda su lampice stavili samo pri dnu, jer je samo Lili, najmlađu ćerku, uspela da animira da joj se pridruži. Ipak, jelka je svima draga, reče Ana sebi. To je najbitnije.

Pokuca uživajući u prijatnoj težini zvekira. Bes je već popuštao. To bi se uvek desilo kada dođe kod Mišel. Njena kuća bila je slika i prilika mesta koje svako zamisli kada mu hipnotizer kaže da zamisli neko prijatno mesto.

Vrata se otvoriše i Mišel joj odmah gurnu čašu vina u ruke.

„Požuri!“ reče Mišel. Nosila je svetao kožni prsluk i čizme do kolena, poput nekog strogo poslovnog patuljka. „Popij to! Koliko vremena imam da te vratim u normalno stanje?“